

PÁLL LAJOS

FENYŐKÚT

Micsoda hely ez gondolatnak . . .
a hó szikrázik,
óvatos fenyők közelednek körben,
a kapuk ősz óta tárva, szabad a határ,
távol kutya cselleng, kellő tisztelettel,
s az ég elvesztett nyár zöldjét idézi.
Gyapjas lovacska rázza a pergős fejét,
szorít a nyakló, gyeplője fölösleges, meddig futhatna . . .
Távolság izen a csípős széllel, indul a megrakott szán,
százszor szép lehet az út,
a kaptatók mind megmaradtak!
Tudom a határait. Keréknyomon induló vizei
merre s meddig folynak,
s lent a hajlatban befagyott ingovány,
áfonyás bujkál a zombékok között,
embernek csapda, állatnak menedékiül.
Micsoda hely ez gondolatnak . . .
Ő ígérj mértéket, értelem, e földhöz,
hisz oly mélyre rejti veszteségeit, mint a vizét,
(csak a kutak ostorán mérheti a szem, mi maradhat
kánikuláig!)
Indulni kéne tovább, úgyis korán száll le a köd,
indulni . . .
fontos a lét, az ének, a tánc s szomszéd-szeme,
ki itt marad, szikkad, szigorodik;
legelők bábakalácsa.
Tavasszal elkerítik sorra az utakat,
gyanakvással nézik az ösvényen járó,
az örömhöz nem várnak társat,
CSAK AZ IDŐ MEG NE SZÖKJÖN MUNKÁJA ELŐL!

SÓFALVA

Valaki elvesztett valamit,
s nem győzi csodálni, mit helyében talált,
csillagok szövete tornyára akadhat,
Kodáros kincse kevés nyugalomához,
a rét, a Rét lombárdi smaragddal
csalódás-szőnyege talpa alá.
Volt-e Éden itt, s ki hagyta elveszni?
Bolondok tengődnek vidám szentekként,

jó kedvet kavar az ünnep, porfelhő, kacagás
röpíti s fullasztja könnyig az embert.

Valaki elvesztett valamit . . .

vagy a mindenség szökött meg érzékeinkből?

Tornágra könyököl, sunyít az illem,

szomszéd udvarra kémlel.

Bizalom birtokán kívül

futhat a tanító,

donghat hasznosan a gép,

ballag a lét, ámul önmagán, tanút szeretne igazához.

Hisz törvényét rég a létében hordja,

akár a komló.

Valaki elvesztett valamit,

s nem győzi csodálni, mit helyébe talált . . .

villog az idő a zszindely-tetön

túl a séjtéseken . . .

minden, mi jön, ki nem kerülhet,

hát ne társnak, részesnek, de résznek hívjon,

ha csak velem mehet tovább!

JANCSIK PÁL

TÁJKÉP A PALOCSAY-KERTRŐL

Tollal, ceruzával, ha már
nem vászonra ecsettel,
már régen gondolom, le kellene rajzolni bár,
csak úgy, nagy vonalakban, nem pepecssel,
az erkélyünkkel szemben ezt a dombot,
amelyet most is a tavasz
oly gazdagon kibontott.

Mennyi gyümölcsfa, csupa termő,
értő kéz ültette-gondozta erdő.
Az út az oldalban úgy kanyarul,
boldogan, széles ívben,
mintha egy műkedvelő óriás vagy isten,
Picassót utánozva hanyagul,
egy Vénusz-csípőt húzott volna meg
egyetlen mozdulattal.

Am nyilvánvaló, a művész
e pompás tájban: a fűvész,
a botanikus, a tudós,
ki mint a jós

és mint a költők
(mind a világ titkait vallatók),
megálmodik-teremt sejlő gyümölcsök,
zöldségek és virágok
között egy szebb és embernek valóbb
vonzó világot.

SÁNTHA IMRE

ÖNARCKÉP

Negyedszázada úgy élek, mint az antennák,
zizegve,
kifeszítve,
s biztos a földelésem.
Pletykák és komor szövegek modulált jelei telítenek,
s még jó, hogy elszigeteltek
a szerelők,
ezek a süketnéma, bölintő istenek,
a merevtestű tömeghez burkoltak,
és zizeghetek, rángatózhatom:
nincs már érintkezésem . . .

Egy negyedszázada úgy élek, mint az antennák,
s ég-föld között lebegve
csak fülelem az étert
fonálnyi vékony résen.

VÁZLAT

Sós hal él a szemed helyén
szemnek . . .
Úsztatja a langyos köz-öröm.
Istápon jársz, mások is így
mennek,
s sajogsz, mint a beszakadt köröm.

Túnódsz is . . . és belesárgult képpel
türelemig ámitod magad,
s nagy, bozontos fejed félrebillen,
füled romlik, szemed bedagad.